

Розділ 12 -- "ВЕЛИКОДНИЙ ТИЖДЕНЬ (ПАСХА)"

Більшу частину часу Микола тепер проводив зі своїм крестним (хрещеним) Василем і з трьома двоюрідними сестрами: Надією, Анастасією та Іриною. Сім'я Великова отримала тимчасове житло в будинку Івана. Василь працював з Іваном осінні та зимові місяці, обрізаючи дугласову ялицю та сосни для лісопромислового комплексу. Це була дуже прибуткова справа, і до весни Василь накопичив достатньо грошей, щоб вкласти початковий внесок у власний будинок і господарство.

Коли Василь та Іван поверталися додому на свята чи вихідні після кількох тижнів лісу, Миколай завжди підбігав до свого кума Василя і благав його розповісти йому ще одну історію. Василь був прекрасним оповідачем, і він любив захоплювати всю аудиторію російськими казками, які він чув, коли розповідав батько, коли був хлопчиком. Василь розповідав багато невеличких історій про тварин, як-от улюблену про лисицю та вовка та іншу про білу качку. Він розповідав їм довші історії, як-от ту про Гусей-Лебідь, а ще одну про Морського Царя та Василису Премудру. Одного разу він цілий вечір провів біля каміна, розповідаючи історію про Івана-царевича (царевича), Жар-птицю і Сірого Вовка.

Але в цей вечір 1967 року, за кілька днів до Вербного Воскресіння, Василь вирішив розповісти свою улюблену історію про Марію Моревну. Того вечора в гості до Андрія прийшла родина, і коли Василь почав свою розповідь, зібралася велика група слухачів:

«Жив на одному царстві Іван-царевич (князь), у якого було три сестри: Марія, Ольга і Анна. Батько й мати були вмерли, але перед смертю сказали Іванові: «Хто перший прийде сватати твоїх сестер, тому дай їй заміж. Не залишай сестер довго без шлюбу!»

"Поховавши батьків, Іван пішов із сестрами в зелений сад гратися. Раптом на небі з'явилася темна хмара. Як тільки вони вбігли в хату, почалася гроза і загримів грім. Від звуку грому Стеля розкололася надвоє, і влетів яструб. Яструб вдарився об підлогу і перетворився на доброго юнака. «Здрастуй, Іване-царевичу, я прийшов до тебе свататися до сестри твоєї Марії», — сказав гострий хлопець. «Якщо ти люби мою сестру, то візьми її та нехай іде з Богом, — сказав Іван. Марія погодилася вийти заміж за чоловіка-яструба, а після вінчання він забрав її в своє царство.

«Минув рік, і пішов Іван з двома сестрами гратися в зелений садок. Знову налетіла хмара. Як тільки вони зайшли в хату, стеля розвалилася, і влетів орел. Орел вдарився об підлогу і змінився. в сміливця. «Здравствуй, Іване-царевичу, я до тебе не як гість, як раніше, а як пан, що залицяється до дами», — сказав сміливець. І посватався до Ольги. Іван сказав: «Якщо ти любиш Ольгу, тоді я не буду тримати її проти її волі». Ольга погодилася і вийшла заміж за чоловіка-орла, який підхопив її і відніс у своє царство.

«Минув ще рік, і пішов Іван із сестричкою молодшою в зелений сад гратися. Знову налетіла чорна хмара та буря, і вбігли вони в хату. Грім ударив у стелю, і влетів ворон. «Ну, Іване, я раніше в гості приходив, а тепер прийшов за твоєю сестрою Анною, — сказав мужик. тож коли любиш її, то нехай іде з тобою, — сказав Іван, — Анна вийшла заміж за людину-ворона, і він забрав її в своє царство.

"Іван залишився тепер сам. Він прожив рік сам і став настільки самотнім, що вирішив розшукати своїх сестер. Ідучи дорогою, він випадково натрапив на поле, де лежала вбита ціла армія. "Якщо є живий чоловіче тут, — покликав Іван, — то скажи мені, хто розбив це військо? Живий чоловік відповів: «Це військо розбила прекрасна цариця Марія Моревна (Марія Морська). Ідучи далі, він натрапив на якісь білі шатра, і Марія Моревна виїхала йому назустріч. Куди веде вас Бог - з вашої волі чи проти вашої волі?» — запитала вона, а Іван-царевич відповів: «Сміливий не йде проти своєї волі». «Ну, якщо не поспішаєш, то приходь до мене в гості», — сказала Марія Моревна, Іван пробув у неї дві ночі, покохав і одружився.

«Марія Моревна взяла Івана в своє царство, і вони жили разом деякий час, перш ніж вона знову вирішила йти в бій. Вона залишила турботу про царство в руках Івана і сказала йому: «Ти можеш ходити всюди, тільки не дивись у цій коморі». Але Іван двері відчинив, як тільки Мар'я пішла, і побачив Кошя Безсмертного, що висів на дванадцяти кайданах, Кошій благав Івана: «Змилуйся наді мною і напий мене, я десять років тут висюю і в горлі пересохло». Іван дав йому відро води, потім друге і третє. Випивши третє відро води, до Кошя прийшла колишня сила, і він розірвав усі дванадцять ланцюгів. «Спасибі тобі, Іване-царевичу, — сказав Кошій, — але віднин Мар'ю Моревну не побачиш». Кошій вилетів у вікно, наздогнав Марію і поніс її з собою.

«Гірко заплакав Іван і вирішив піти в дорогу шукати Марію Моревну. На третій день, як сонце тільки сходило, побачив він дивний палац; в палаці

був дуб, а на дубі сидів яструб. Яструб вдарився об землю і перетворився на доброго юнака. Назустріч йому вибігла сестра Івана Марія-Царівна. Іван пробув у них три дні і розповів їм усе про свої пригоди і про те, що він шукає Мар'ю Моревну.— Знайти її буде важко,— сказав яструб,— але хоч свою срібну ложечку залиш у нас, щоб ми вас пам'ятали. Іван залишив у них ложку і пішов у дорогу.

"І йшов Іван ще три дні, поки не побачив інший чудовий палац. На цей раз він зустрів орла і його сестру Ольгу-Царівну. Пробув у них три дні і залишив їм срібну вилку, а потім пішов у дорогу.

«І йшов Іван ще три дні, поки не прийшов до чудового палацу, де жила його сестра Анна-Царівна і ворон. З ними він залишив свій срібний ящик.

«Тоді Іван знову пішов у дорогу. На третій день він нарешті зустрів Марію Моревну. «Ах, Іване, чому ти мене не послухав і не заглянув у комору, як я тобі казала», — сказала Марія Моревна. — Пробачте, Мар'я Моревна, і забудемо минуле, — сказав Іван. — Поспішаймо геть, поки Кощай нас не спіймав. Кощай тим часом був на полюванні, а коли ввечері повертався додому, його кінь почав спотикатися. — Чого ти спотикаєшся, коню дурний, чуєш якесь лихо? — спитав Кощай. - Іван-царевич забрав Мар'ю Моревну, - відповів кінь. Кощай швидко нагнав Івана і забрав Мар'ю Моревну. — Цього разу я тебе відпущу, — сказав Кощай Іванові, — бо ти мене напоїв водою. І вдруге я тобі пробачу. Але третього разу я вас порубаю».

«І пішов Іван вдруге за Мар'єю Моревною, а Кощій погнався за ним і забрав Марію. Пішов Іван утретє за Мар'єю Моревною, і Кощій знову погнався за ним. Але цього разу Кощій дотримав обіцянки і зарубав Івана на куски і посадив його в бочку, і кинув бочку в синє море.

«Тут почорніло срібло, що Іван дав своїм шваграм. «Видно біда», — сказали вони. Пішов орел за бочкою в синє море, летів яструб за живою водою. І полетів ворон за смертельною водою, і зійшлися вони разом, і склали шматки Івана, ворон окропив Івана смертною водою, і тіло зрослося, яструб окропив Івана живою водою, і Іван здригнувся, ожив і сказав: «Я справді довго спав». «Ти б спав довше, якби не ми», — сказали швагри. Запросили його до себе, але він сказав, що треба Мар'ю Моревну знайти.

«Через короткий час знайшов її Іван і сказав їй: «Дизнайся, де в Кошця такий хороший кінь». Пішла Мар'я розвідати, Кощій їй каже: «За тридев'ять земель, за тричі десять царств, за вогненною рікою живе

Баба Яга, у неї є така кобила, на якій вона кожен день їздить по землі. У неї багато такі кобили. Я був у неї пастухом три дні, і не втратив жодної кобили, і вона нагородила мене лошам». «Як перебратися через вогняну річку?» — спитала Мар'я Моревна.— У мене є хустка, що дуже високий місток робиться, як тричі махнути правою стороною, а вогонь до мене не дотягнеться,— сказав Кощай. Мар'я потайки винесла хустку й розповіла Іванові все, що чула.

«І пішов Іван через вогняну ріку. Він довго ходив без їжі та води. Він випадково натрапив на матір-пташку з її крихітними пташенятами. Іван хотів з'їсти малесеньке, але мати благала його не робити». Прийде час, і я тобі стану в пригоді, — сказала вона. Іван пішов далі і побачив вулик. Він збирався їсти меду, як до нього підлетіла бджола-мати і попросила його не робити цього. Прийде час, коли я стану тобі корисною, - сказала вона. Він пішов далі і побачив левицю з дитинчатами. Він хотів з'їсти маленьке дитинча, але левеня попросила його не робити цього. "Прийде час, коли я стану тобі в пригоді,— сказала вона.— І пішов Іван, як і раніше, голодний.

«Нарешті він прийшов до хати Баби Яги. Навколо хати було 12 вогнищ, а на 11 вогнищ — людські черепи. «Здрастуй, бабушка», — сказав Іван. «Здрастуй, Іване-царевичу, — відповіла Баба Яга, — ти з власної волі прийшов чи по потребі?» «Я приїхав заробити богатирського (богатирського) коня», — відповів Іван. «Ти тільки три дні маєш працювати, і якщо ти не втратиш жодної кобили, то я дам тобі коня богатирського; але якщо ти втратиш одну кобилу, то я покладу твою голову на верх дванадцятого вогнища».

"Іван погодився, і Баба Яга сказала йому братися до роботи. Як тільки Іван випустив коней на пасовище, вони всі розбіглися, а Іван залишився плакати. Він сів на камінь та й ліг спати. Як тільки сонце зійшло вниз, до Івана підлетіла пташка-матуся і розбудила його: «Вставай, Іване, коні всі вдома», — сказала вона, а Баба Яга тим часом кричала на своїх коней: «Чому ви повернулися додому?» «Як ми могли допомогти, коли птахи з усього світу прилетіли й мало не викололи нам очі?» - відповіли коні. - Ну, наступного разу біжимо в ліс, - сказала Баба Яга.

"На другий день коні втекли в ліс, як Іван випустив їх на пашу. Знову сів Іван на камінь та й заплакав, а потім заснув. Сонце зайшло, а до нього прийшла левиця. "Вставай". , Іване, коні всі зібралися, — сказала вона. Баба Яга знову закричала на своїх коней, а коні сказали: — Як же нам не повернутися додому, коли дикі звірі з усього світу прилетіли і мало

не розтерзали нас. ' — Наступного разу йди до синього моря, — сказала вона.

«Третій день бігли коні до моря, а самі стоять у воді по шию. Знову сів Іван на камінь плакати, а потім і заснув. Сонце зайшло, а до нього прилетіла бджола. .. «Вставай, Іване, коні всі разом, — сказала вона, — їдь додому, але не показуйся Бабі Язі, а йди сховайся в стайні та їдь опівночі з лошам». Іван зробив так, як йому веліла бджола. Баба-Яга знову закричала на своїх коней, коли вони повернулися, а ті їй сказали: «Що нам робити? Бджоли з чотирьох сторін світу напали на нас і почали жалити».

«Лігла Баба-Яга спати, а Іван опівночі поїхав з конем. Під'їхав до вогняної ріки, а з правого боку тричі махнув хусткою. Раптом високий міст утворив для Івана стежку через річку. Коли Іван перебрався на інший берег, він лише двічі махнув хусткою, і місток став зовсім маленьким. Вранці Баба Яга погналася за Іваном і вкраденим конем, і вона підійшла до маленького містка. виглядає як хороший міст", - подумала вона. Але коли вона дійшла до середини, міст завалився, і вона впала у вогняну річку.

«Нарешті Іван прийшов до Марії Моревної. Вона підбігла до нього і обняла його за шию. «Як ти ожив?» — спитала вона. — Ой, як-небудь, — відповів Іван. Він звелів їй піти з ним. — Боюся, — відповіла Марія Моревна, — якщо Кощай нас спіймає, то знову порубає вас. — Ні, він нас не дожене, — сказав Іван, — тепер у мене кінь літає, як птах. Сіли вони на коня і поїхали. На цей раз коли Кощій прийшов додому, а коні спотикалися, і Кощій запитав, що сталося, кінь відповів: "Іван знову забрав Мар'ю Моревну. І Бог знає, чи зможемо ми їх цього разу зловити", бо Іван має коня кращого за мене».

«Кощій все одно погнався. Коли він нарешті наздогнав Івана, кінь, на якому їхав Іван, дав Кощуєві в обличчя таку ногою, що обличчя розтрощилося на шматки. Іван розклав багаття, посадив на нього Кощая і спалив його, поки не було нічого, крім попелу не залишилося. Тоді Іван розвіяв попіл за вітром.

«Сіла тоді Марія Моревна на коня Кощая, а Іван сів на свого. Поїхали вони до ворона, потім до орла, нарешті до яструба. Куди б вони не йшли, люди казали: «Ах, Іване, ми думали, що більше не побачимо тебе живим. Ну, ти не даремно пройшов через усі ці проблеми. Таку красуню, як Мар'я Моревна, можна шукати на всьому світі, але такої не знайдеш».

Після всіх бенкетів Іван і Марія Моревна пішли у своє царство, де жили вони довго і щасливо».

Василь завершив розповідь широким розмахом рук, і Микола з Харитиною кинулися в розтягнуті обійми.

«Це була гарна історія!» — вигукнув Микола, коли Василь обняв його правою рукою.

— Мені теж дуже сподобалось, — додала Харитина з червоною посмішкою на обличчі, коли Василь обняв її лівою рукою.

Дехто з інших дітей натовпився, щоб обійняти приголомшеного оповідача. «Розкажи нам іншу історію», — вимагали вони.

— Не сьогодні ввечері, — сказав Василь. «Якоїсь іншої ночі».

Діти наполягали, але Василь стояв на своєму. Зрештою діти здалися й знайшли інші ігри та заняття, щоб зайняти свій енергійний розум і тіло.

Наступної ночі Іван і його сім'я приєдналися до сім'ї Великов і всіх інших парафіян групи Сінькян у новозбудованій зеленій молельні (церква), яка була побудована менш ніж за милю від турецького села Віфлеєм. Легкий дощик бризкав на людей, коли вони йшли через гравійну дорогу та стоянку до простої сільської церкви. Вербне воскресення (Вербна неділя) парафіяни почали збиратися о другій годині ночі у храмі, який виглядав як велика неприкрашена зала. На простих білих стінах не було розкішних вишитих орнаментів. Це був час великого посту; на Великдень стіни прикрашали квітчастими порт'єрами, фіранками та гобеленами. Єдиною прикрасою тепер було 41 ікони, які висичували верхню полицю східної стіни. Одна ікона була виділена як головна ікона свята, і ця ікона зображувала сцени Страсної седмиці. Особливу ікону поставили на столі, обабіч якого лежали великі старі священні книги, вкриті позолоченими тканинами. Перед сорока двома іконами горіло сорок дві свічки. Єдиною іншою помітною особливістю був розписаний вручну російський православний восьмиконечний хрест на передній частині столу, на якому містилися священні книги.

Усі символи віри були старанно виписані навколо хреста, а барвиста квіткова композиція утворила вінок навколо всієї емблеми спасіння. Зверху на хресті було написано «Ц С Царь Славы; збоку другої балки було написано «IC XC Isus Hristos», а нижче «Сын Божий»; по боках

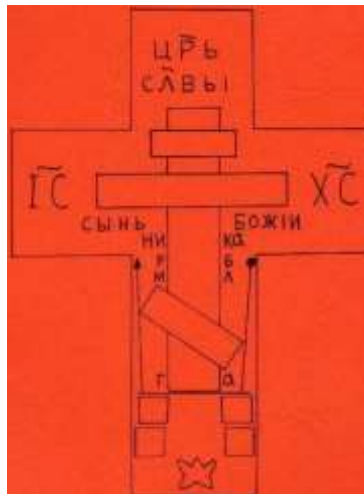
вертикальної балки був акронім «ника/ніка» нас искупи кровью адамова (викупи нас кров'ю Адама); ліворуч і праворуч від вертикальних балок були перші літери загадкових повідомлень:

РБ (раб Божий)

МЛ (место лобное, місце черепа)

ГА (глава адамова).

Біля списа була літера «к/к» (коп'є), а біля очеретини — буква «Т/Т» (трость). Сам хрест стояв на підвищенні, до якого можна було піднятися трьома сходами з лівого або правого боку. Під хрестом був череп Адама.

Прихожани зробили свої звичайні три перехрести і поклонилися праворуч і ліворуч, потім поклонилися до землі. Скандування було безперервним. З кумом Василем Микола пробирався на фронт. За ними йшов Іван із маленьким трирічним Пашею, у якого тепер був свій чорний халат. Микола подивився на довгий ряд ікон. Він одразу впізнав барвисту ікону Богородиці з Богонемовлям. Він глянув на мить на ікону Христа на хресті, а потім на ікону святого Миколая. Його очі раптом затримала ікона, якої він раніше не бачив; це була ікона Усікновення глави святого Івана Хрестителя, а голова його лежала набік на блюді. Миколай швидко відвів погляд від цього непривабливого зображення і продовжував дивитися повз бронзові ікони, поки не побачив іншу кольорову. Він усміхнувся, коли побачив знайомий образ Христа, «нерукотворний образ», і згадав деякі історії про знамениту плащаницю або Манділіон, як її дехто називав.

Він пригадав, як почув, що якийсь король попросив Ісуса прийти до нього, але що Ісус не зміг; натомість він витер обличчя тканиною або хусткою, і на ньому з'явилося його зображення. Цар миттєво вилікувався від хвороби, коли побачив на полотні нерукотворний бовван.

Миколай продовжував дивитися на ікони, поки тривала літургія. Лише зрідка він зупинявся, щоб перехреститися і вклонитися разом з іншими віруючими. Була одна картина, яка привернула його увагу пізніше, і це була барвиста ікона Святого Георгія, який вбиває дракона. Він не міг пригадати, щоб чув якісь історії про цей образ.

О 4:00 ранку увага Миколая знову звернулася до основної служби, яка пожвавилася, коли настоятель (старійшина) виніс коробку з гілочками, щоб роздати людям. Іншу коробку передавали від людини до людини в задній частині будівлі; це була коробка з короткими тонкими свічками. Микола потягнувся до маленької гілочки зеленої верби, яка щойно почала втрачати свої пухнасті білі мініатюрні зірочки і виривалася на зелене листяне гілля. Діставши свічку з іншого ящика, Миколай запалив її від уже запаленої свічки Василя, а потім клав у ліву руку гілочку і свічку і слухав, як настоятель (старець) співає літургію дня. «Осанна на висоті» була головною темою довгої літургії, на яку звертали менше уваги, ніж на яскраво запалені свічки та густий запах ладану, що витав над головами людей.

Коротка пауза дозволила маленьким непосидючим дітям і підліткам вийти через задні двері, щоб відпочити у ванній кімнаті та поспілкуватися, а старші чоловіки та жінки та більш ортодоксальні діти сиділи на підлозі, покритій пластиком, лінолеумом і на лавах навколо стіни, щоб послухати читання євангельської розповіді про те, як Христос воскресив Лазаря з мертвих, а потім їхав до Єрусалиму під вигуки «Осанна на висоті». Усі свічки були погашені, а люди слухали повільне співоче читання, яке тривало близько півгодини. Потім читання закінчувалося, знову входила молодь, і знову запалювалися свічки.

Після богослужіння, яке закінчилося о 8:00 ранку, втомлені віряни розійшлися по домівках спати. Іван пробув у сім'ї надовго, щоб поласувати пирогом з сьомгою, який Маша приготувала на неділю, коли дозволена риба. Потім він вилетів з Василем Великовим і Антипом Святогоровим в ліси Вічнозелений штат Вашингтон. Антип хотів приєднатися до них у цій семиденній подорожі, щоб допомогти розплатитися за свій новий кемпер Ford, який він купив. Крім того, вони

зможуть спати в кемпері, якщо в лісі стане дуже холодно. Вони пообіцяли своїм дружинам, що повернуться до суботнього вечора та будуть готові до Великодньої опівночної служби, коли вони поїхали.

Троє чоловіків наполегливо працювали, обрізаючи та вирубуючи якомога більше ялиць і сосен протягом дванадцяти годин, протягом яких сонце освітлювало їх для роботи. Перші три ночі було холодно, і чоловіки спали в своїх спальних мішках у місткому кемпері. Потім температура змінилася, і протягом наступних двох ночей вони розводили багаття і спали біля багаття всю прохолодну ніч.

Саме в четвер увечері чоловіки почали відчувати розслаблюючу теплоту, що проходить по їхніх кістках, коли вони почали обговорювати події Страсного тижня. Антип Святогоров, зазвичай тихий працюючий чоловік, почав висловлювати свої рішення релігійні погляди.

«Я думаю, що наші душі в смертельній небезпеці, якщо ми залишимося в Америці надто довго», — серйозно сказав Антип, вдивляючись у червоно-помаранчеве нутро багаття.

"Як так?" — спитав Іван, який доїдав скибку російського хліба, яку йому спекла Маша.

«Наших дітей спокушає американський шлях», — сказав Антип. «Подивіться, що минулого року сталося з Альошиним хлопчиком Петею. Він зв'язався з якимись американськими дівчатами в Салемі, і почав курити цю диявольську марихуану. Потім його спіймали з марихуаною в нього. Зараз він відбуває тюремний термін шість місяців."

— Маєш рацію, — сказав Василь. «Мої дівчата починають слухати лише той рок-н-рол по радіо. І вони продовжують благати мене купити телевізор, щоб вони могли дивитися всі ці безбожні програми, повні сексу та насильства».

«Я чув розмови, що дехто з наших людей думає переїхати на Аляску чи в Канаду, де американський вплив не принесе вічного прокляття на душі їхніх дітей», — сказав Іван.

«Я сказав своєму настоятелю (старшому), що я був би готовий поїхати цього літа з кількома іншими чоловіками на Аляску», — сказав Антип. «Мені дуже сумно за наших дітей, коли я бачу, як вони вдома розмовляють по-американськи, коли вони починають тікати з дому та їздити на гоночних машинах, коли вони не читають своїх ранкових і нічних молитов, якщо їм не нагадають, і коли вони забувають про Христа

та випробування та страждання, які він зазнав, щоб врятувати людство від їхніх гріхів. Минулого тижня я згадав про хрест одному хлопцеві та про носіння російського пояса, і він сказав мені, що його батькам було байдуже, чи він носив Американські сорочки та американські пояси, навіть свого хреста на шиї не було».

— Це нагадує мені історію, яку я прочитав у книзі, яку позичив мені Симеон Расколін, — сказав Василь. «Мова йшла про хрест, на якому був розіп'ятий Христос, і про те, що спочатку це було дерево, яке виросло з трьох насінин, покладених в уста Адама його сином Сетом».

— Здається, я чув ту історію, — згадав Іван. «Чи не там Сет потрапив до раю, і херувим дав йому насіння з дерева життя, чиє коріння занурилося в пекло, а гілки досягли неба?»

— От той, — відповів Василь. — Хочеш почути історію з початку?

— Говори, — сказав Антип, який піднявся з пенька, на якому сидів, і почав перевертати поліна на вогні.

— Виправ мене, Іване, якщо помилюся, — сказав Василь.

— Давай і не чекай, поки я тебе виправлю, — сказав Іван. — Давно я не чув цієї історії. Мені її ще в Китаї розповідав мій дід Іов, і я її майже не пам'ятаю.

— Ну, ось, — сказав Василь, перехрестившись. «Нехай Господь веде мій язик і мою пам'ять. Якщо моя пам'ять мені не зраджує, я думаю, що саме перед тим, як Адам відчув, що його смерть близька, він покликав свого сина Сета до себе та благав його: «Іди, мій сину, Едемський сад і попросити ангела, який охороняє ворота, дати мені Олію Милосердя, яку Бог обіцяв людству». «Але я не знаю дороги, — сказав Сет. — Шляхом легко йти, — сказав Адам, — бо він веде на схід, і ти побачиш мої сліди, які спалили землю, коли мене вигнали з саду. Йди по почорнілих слідах, де ступало моє відчуття і де відтоді трава ніколи не росла».

«Сет дотримувався вказівок свого батька, і незабаром він проминув безплідні поля і підійшов до стін Раю, де його раптом зустріла коливаюча лінія вогню, вертикальна, як змія світла, що постійно тремтить. Він одразу побачив, що це був полум'яний меч у руці херувима, який охороняв ворота в сад. Перш ніж Сет навіть міг вимовити слово, ангел сказав йому: "Час прощення ще не настав. Чотири тисячі років має пройти, перш ніж Викупитель відкриє двері

Адаму через його непослух. Але щоб показати вам, як прийде майбутнє прощення, вам буде показано деревину, через яку прийде викуплення, і вам буде дано насіння, з якого виросте могила твого батька, дерево, на якому майбутній Викупитель помре, щоб спокутувати старого Адама та занепале людство».

«Після цих слів ангел відчинив ворота і показав Сету могутнє дерево життя, коріння якого спускалися в пекло й обплітали тіло Каїна. Навколо кори звивався страшний червоний змій, який обпалив нижню кору й гілки. Коли Сет підвів очі до неба, то побачив, що гілки змінили свій вигляд, бо вони не були обгорілими й безплідними, а були зелені й укриті квітами й плодами. Найкрасивішим плодом було маленьке немовля, живе сонце, яке здавалося слухати пісні семи білих голубів, що кружляли навколо його голови. Жінка, миліша за місяць, носила дитину на руках.

«Тоді ангел зачинив ворота і сказав: «Замість того, щоб дати тобі Олію Милосердя, яку хоче твій батько, я дам тобі три насіння з Дерева Життя, які ти маєш покласти в рот свого батька, перш ніж він помре. ' Сет повернувся до свого батька і розповів йому все, що він бачив і чув. На третій день його батько помер, і три насіння були поховані в його роті, як наказав ангел. Насіння перетворилося на дерево з трьома стовбурами в одному, і кров Адама ввійшла в дерево. Три стовбури, які вирости з трьох насіння, були кедра, кипариса та сосни.

«Історія продовжується з Ноєм, який викопав це дерево з корінням і взяв його з собою в ковчег. Після потопу він поховав череп Адама біля гори Голгофи, і посадив дерево на вершині гори Ліван. Пізніше Мойсей відрізав від дерева чарівну гілку або жезл, побачивши його як палаючий кущ, і зміг цією життєдайною гілкою вивести воду зі скелі та зцілити тих, кого вкусили змії в пустелі. Однак йому не дозволили пронести священний жезл в землю обітовану через непослух, тому він посадив гілку на пагорбах Моава.

«За часів Давида та Соломона, згідно з оповіданням, Давид сидів під священним деревом, коли він оплакував свої гріхи. Оскільки дерево перевершило всіх у лісах царя Хірама, син Давида Соломон спробував використати його як головний стовп у своєму храмі. Але теслі не могли розрізати його так, щоб воно підходило, бо то було надто довге, то надто коротке. Тож розлючений Соломон просто перекинув дерево на Кедрона, щоб усі могли його топтати, коли вони Коли цариця Савська прийшла відвідати царя Соломона, вона побачила це чудове дерево і

вирішила не переходити через нього. Натомість вона помолилася, а потім зняла сандалі та перетнула струмок мілке місце. Цар був вражений її пошаною до священного дерева, і він наказав покрити його золотими пластинами та повісити над дверима свого храму. Через деякий час онук Соломона, я забув його ім'я, викрав золото та закопав дерево щоб ніхто не виявив його злочину.

«Із землі, де було закопане дерево, почало витікати джерело живої води, і там утворилася купальня, відома як Віфезда. Хворі приходили до купальні, щоб зцілитися. Ангел купальні був також охоронцем дерева, і він був захищений протягом багатьох років. Коли час розп'яття наблизився, дерево піднялося на поверхню, і його використовували як міст між Голгофою та Єрусалимом.

«Коли Ізус проходив повз священне дерево, яке потрібно було розп'яти, виявилось, що на горі немає деревини; тому дерево було розрізано на три види деревини, з яких воно спочатку було виготовлене: кедр, кипарис і сосна, і він був зроблений у вигляді хреста, який ми знаємо. Хрест був встановлений на тому самому місці, де був похований череп Адама. Тому ми маємо напис "глава адамова" (голова Адама) на нижню частину хреста ми носимо на шиї.

«Після розп'яття воно було поховано на Голгофі, але його відкрила імператриця Олена, мати Костянтина Великого, у 328 році нашої ери. Коли хвора жінка зцілилася, доторкнувшись до нього, дерево стало шанованим як хрест Христа. Історія говорить, що перський король забрав його, коли грабував Єрусалим, але його повернув Іраклій, який переміг перського царя в битві 14 вересня 615 року, і ми святкуємо цю пам'ятну подію до цього дня як свято Воздвиження Хреста Господнього».

— Ой, — зітхнув Антип, глибоко видихнувши після того, як Василь закінчив, — якась історія. Я й не знав, що хрест має таку довгу історію.

«У хресті є багато захоплюючого», — зауважив Василь.

«Ви розкрили одну із загадок, яку я хотів дізнатися вже більше 10 років», — прокоментував Іван.

"Що це?" — спитав Василь, не підозрюючи, що він вимовив глибоку таємницю в розповіді.

«Коли мій дід Іов повернувся в Росію в 1957 році, — роздумував Іван, — він розповів мені про три дерева, з яких складається хрест, але не знав, що «певга» — це сосна. Я багато про що думав років».

— Що тут загадкового? — поцікавився Василь.

— Ви згадали, що з трьох насінин вирости три саджанці — кипарис, кедр і сосна, — констатував Іван. «І я завжди знав, що кипарис і кедр священні, бо на них був розп'ятий наш Господь, але я не знав, що третє священне дерево — сосна».

— А подумати тільки, — вставив Антип, — ми вже два дні рубаємо сосни.

— Я саме про це й думав, — здивовано зауважив Іван.

— Мені, здається, пора спати, — сказав Василь, сильно позіхаючи.

Василь заліз у спальник і заткнув вуха, а Іван і Антип продовжували розмову про таємницю хреста.

Наступного ранку чоловіки прокинулися на світанку та поспішили на робочу зону з бензопилами. Вночі в лісі встановився густий туман, і відчуття холодної вогкості розбудило чоловіків раніше, ніж вони хотіли прокинутися. Антип був надзвичайно тихий, коли троє чоловіків йшли до місця призначення.

— Антип, чому ти такий примхливий? запитав Іван. «Це було щось про нашу вчорашню розмову?»

— Точно не знаю, — відповів Антип, не зводячи очей із землі, ступаючи вузькою стежкою. «Коли я прокинувся, у мене було моторошне відчуття. Мені ніби приснилося, що я спускаюся в глибоку яму, але я не пам'ятаю жодних деталей уві сні».

— Мені теж іноді такі сні сняться, — сказав Василь, який підслухав Антипову заяву. Василь йшов дорогою, що стала вужчою, порослою хмизом.

— Я б не переживав, — заспокоїв Іван.

Антип не відповів. Троє чоловіків мовчки йшли далі, маневруючи своїми кроками по повалених колодах і гілках. Прийшовши на місце, звідки зупинилися напередодні, вони метушливо взялися за обрізання гілок та

валяння сосен. До середини ранку туман розійшовся, і люди змогли побачити з усіх боків усі дерева, які вони спиляли для Weyerhaeuser, великої компанії, з якою вони уклали контракт.

Було незадовго до обіду, коли в Антипа почало паморочитися в голові й крутитися в голові, і він хотів зробити обідню перерву, але Василь наполягав, щоб вони закінчили дерево, з якого почали обрізати гілки. Іван зрізав гарний зріз із того боку, який був спрямований на захід, у той бік, куди мала падати сосна, і почав вбивати клини в тонкий розріз з протилежного боку, як раптом дерево почало тріщати. Антип і Василь були з правого боку.

— На дереві сучок! — гукнув Іван. — Закрутить! Біжи!

Дерево рвонуло ліворуч, а потім його скрутило праворуч товстим вузлом, що проходив посередині, де Іван зробив надріз. Іван позадкував, але Антип і Василь були збентежені гоміном і явним хитанням дерева вліво. Вони були зненацька, і за кілька секунд дерево впало на них.

"Боже мій!" — скрикнув Іван, побачивши, як дерево з громовим гуркотом впало на його двох друзів. Він почув крик. Він підбіг до Василя, який стогнав під вагою гілки, що переламала йому хребет навпіл внизу попереку.

— Беріть бензопилу! — скрикнув Василь. — Заберіть від мене цю гілку!

Іван побіг назад за бензопилою. Він поспішив назад і смикнув за шнур, щоб завести двигун. Василь спітнів від болісного болю. Краплинки поту виступали на його чолі, коли він молився зі сльозами на очах: «Господи помилуй». Іван зрізав гілку обабіч Василя, а потім підняв дрова з розчавленої спини.

— Де Антип? запитав Іван.

«Я востаннє пам'ятаю, як він біг далі до верхівки дерева», — сказав Василь. «Він хотів втекти звідти».

— Я зараз повернуся, — сказав Іван. Він зняв теплу куртку й накинув її на тремтяче тіло Василя. Він стрімко впадав у шок, але Іван мав побачити, що сталося з Антипом.

Іван бігав по необрізаних верхніх гілках дерева. Він побачив під багажником червону куртку і кинувся до неї. Він зупинився на місці, коли раптом побачив розтрощену голову та мозковий вміст, що сочився зі

швів зламаного черепа. Іван відвернувся й притис руки до рота. Йому нудило від того, що його друг розтросив голову, і від думки, що життя згасло, як свічка. Йому також спала на думку думка, що Антип так хотів на Аляску.

Коли Іван, хитаючись, повернувся до Василя, то побачив, що його друг ще при свідомості. Іван почувався безпорадним, бо не знав, що робити. Позаду до фургона залишалася миля. Треба було б нести Василя на спині і везти до лікарні.

— Помер Антип, — урочисто оголосив Іван блідолицему Василеві. Ніби передчуваючи запитання Василя, як він помер, Іван додав: «Дерево впало йому на голову».

Василь сумно глянув на Івана. Потім він сказав: «Я не відчуваю своїх нижніх кінцівок. Я не можу нічого рухати від талії вниз».

— Треба буде якось підняти тебе на спину й понести назад, — сказав Іван. Він повільно перевів Василя на правий бік, а потім змусив Василя схопити його за шию, коли Іван повільно підняв важке тіло з лісової підстилки. Василеві ноги звисали з боків, а Іван, згорбившись, почав довгий шлях назад до кемпера. Залишив Антипа і бензопили. Йому доведеться повернутися за мертвими після того, як подбає про живих.

І Євгенію Святогорову, і Зінаїду Великому повідомили про трагічний випадок, коли Іван нарешті дістався лікарні в Лонгв'ю. Євгенія не повірила своїм вухам, коли Іван розповів їй про Антипа; вона плакала по телефону Іванові на вухо, що їй лише тридцять років, а тепер вона вдова і має виховувати двох маленьких дочок. Зінаїда була вдячна Богу, що Василь живий, але в глибині душі хвилювалася, як утримувати себе та своїх трьох дівчаток-підлітків тепер, коли годувальник знерухомлений.

Важко було радіти друзям і родичам двох родин, які постраждали від трагічної події, коли розпочалися Пасхи. Тижневий Великдень став скорботною подією для людей, які займалися приготуванням похорону Антипа. Це також був час радості та горя для Миколи, який був радий, що його хрещений батько вижив у аварії, і водночас сумував, що його улюблений казкар потрапив до лікарні.

Це був удар по самолюбству Василя, коли після операції лікарі сказали йому, що у нього непоправна пошкоджена та частина нервової системи, яка контролює нижні кінцівки і всю нижню частину тіла від пояса донизу.

Вони сказали йому, що він буде паралізований на все життя і йому доведеться пересуватися в інвалідному візку. Усю суботу Василь пробув у реанімації; наступного ранку його перемістили до його власної кімнати.

У Великодню неділю, після тривалої полуношні, після безперервних вигуків «Христос воскрес» (Христос Воскрес) і відповідей «Воістину воскрес», Микола поїхав з батьками та родиною Великових відвідати Василя в лікарні. Микола приніс із собою книжку, яку хотів дати Василеві почитати, поки він буде прикутий до ліжка. Йшлося про Страсті Христа, які включали зраду, суд, розп'яття, зішестя в пекло та воскресіння Христа. Книга сподобалася Миколаю, оскільки в ній були яскраві малюнки всієї історії Страсного тижня, починаючи з воскресіння Лазаря з мертвих і триумфального входу в Єрусалим у Вербное воскресення (Вербну неділю), а потім продовжуючи жорстокими суд над євреями та римським намісником Понтієм Пілатом і страждання смерті на хресті, а потім завершується кульмінаційним воскресінням у «Воскресение» (Великдень).

Василь дуже зрадів подарунку Миколи. Він гортав сторінки, і на його очах виступили сльози. Микола стояв біля ліжка у своїй новій рубаші (сорочці) з чотирма кистями червоних вишень на передній панелі: у кожній кучці було по три вишні, розташовані вістрям донизу трикутником; зелена гілка з зеленим листям з'єднувала купи вишень.

"Чому ти плачеш?" запитав Микола. Інші стояли біля ліжка й дивилися, як Микола нахилився серветкою, щоб витерти з очей кумові сльози.

«Я плакав, тому що світлини нагадували мені про страждання та ганьбу, через які довелося пройти нашому Спасителю на хресті», — сказав Василь, коли прийшов у себе достатньо сил, щоб говорити без ридань. «Порівняно з його стражданнями те, через що я пройшов, є таким малим і незначним».

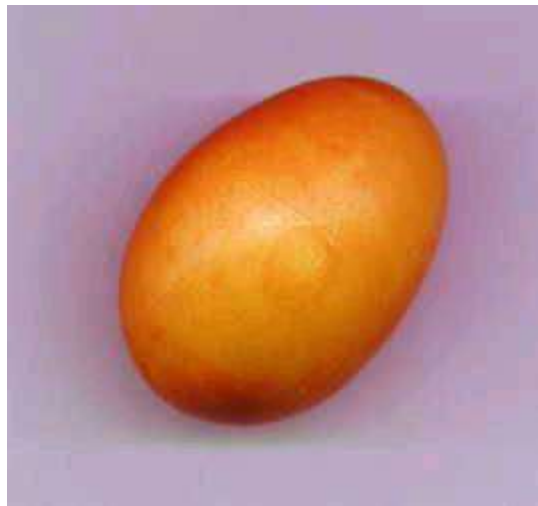
— Слава Богу, що ти живий, — сказала старша донька Надія. — Ось що має значення. На Надії був новий червоний «сарафан» з темно-червоними квітами гіацинта. Поверх сукні був білий запон (фартух), а на голові платок (хустка) з червоними трояндами.

— Маєш рацію, — сказав Василь. — Але мені дуже шкода Антипа.

«Він пішов у рай, — розповіла Анастасія, — і нема про що шкодувати. Він щасливіший за нас». Анастасія була одягнена в новий рожевий

сарафан із дванадцятьма групами по три полунички, вишитими по краю сукні до литок. Поверх сукні був білий запон (фартух) з мереживом, а на голові хустка з жовто-помаранчевими метеликами.

Ірина мовчки стояла біля Анастасії і плакала; вона витерла очі рукавами світло-зеленої сукні, на якій було п'ять коричневих птахів із червоними гребінцями та помаранчевим пір'ям, вишито по черзі п'ятьма оранжево-червоними квітами з п'ятьма пелюстками на нижній частині сукні. Вона вийняла з-за білого фартуха срібне яйце, яке отримала на Великодній службі, і простягла батькові. Василь узяв срібне яйце і тримав його на долоні.

«Ви всі для мене така розрада», — сказав Василь, простягаючи руки, щоб обійняти дружину, трьох дочок і Миколу. Іван і Маша відступили і дивилися. — Зінаїда, ти зробиш мені послугу, коли повернешся додому? — спитав він після того, як слізні обійми вщухли. «Візьмеш мій «подручник», той новий, з червоним ромбовидним посередині, який ти зробив мені на Водохреща, і подаруєш Миколаю?»

— Я йому сьогодні ввечері дістану, — слухняно сказала Зінаїда. Їй було важко стримувати сльози.

— Миколо, — повчальним тоном сказав Василь, звертаючись до хлопця. «Подручник (молитовне полотно) буде у вас на зберігання, і я хочу, щоб ви завжди пам'ятали, коли будете схилити голову до землі під час ваших поклінів (поклонів), що червоний ромб посередині означає Христа, а дванадцять трикутників навколо центру означають дванадцять апостолів. І пам'ятайте також, що протягом цього святого тижня Пасхи (Великдень) кожен день має молитву, яка звернена до когось на небі: молитви понеділка звернені до ангелів, молитви вівторка

– до Івана Хрестителя та інших пророків, четвер до апостолів і святого Миколая, суботній день до Богородиці (Богородиці) і всіх святих; середа, п'ятниця та неділя є особливими днями, тому що в ці дні ми звертаємося з нашими молитвами до Христа в пам'ять про його зраду, смерть і воскресіння. Пам'ятай, що завжди дотримуєшся посту в ті два дні, коли згадується зрада і смерть, середа і п'ятниця».

Микола слухав, як йому наказував «кростний». Він помітив серйозний тон у всіх його словах, і він відчув, що його хрещений став більш серйозним щодо релігійного життя тепер, коли він пережив такий трагічний випадок і мав таке близьке зіткнення зі смертю. Того пасхального сезону в усіх їхніх життях відбулися зміни, і наслідки цієї події вплинуть на їхнє майбутнє на довгі роки.

Chapter 12 -- "EASTER WEEK (PASKHA)"

Nikolai spent most of his time now with his hrostoniy (Godparent) Vasily and with his three cousins: Nadezhda, Anastasia and Irina. The Velikov family was given temporary living quarters in Ivan's house. Vasily worked with Ivan throughout the autumn and winter months trimming Douglas Fir and pine trees for the lumber industry. It was a very lucrative business, and by spring time Vasily had saved enough money to put a down payment on his own house and farm.

Whenever Vasily and Ivan would come home on holydays or on week-ends after several weeks in the woods, Nikolai would always run up to his Godparent Vasily and beg him to tell him another story. Vasily was a splendid story-teller, and he loved to captivate an entire audience with Russian tales that he had heard his father tell when he was a boy. Vasily had told many short stories about animals, like the favorite one about a fox and a wolf, and another one about a white duck. He had told them longer stories, like the one about the Geese-Swan, and another one about the Sea-King and Vasilisa the Wise. One night he spent a whole evening around the fireplace telling the long story about Ivan Tsarevich (the prince), the Firebird, and the Gray Wolf.

But on this particular evening in 1967, several days before **Вербное Воскресение** Verboynoye Voskreseniye (Palm Sunday), Vasily decided to tell his favorite story about Marya Morevna (Marya of the Sea). Andrey's family had come to visit that evening, and there was a large group of listeners as Vasily began his story:

"In a certain kingdom lived Ivan Tsarevich (Prince), who had three sisters: Marya, Olga and Anna. The father and mother had died, but before they passed away they told Ivan: 'Whosoever comes first to court your sisters, to him give her hand in marriage. Don't keep the sisters long without marriage!'

"After Ivan buried his parents he went with his sisters to play in a green garden. Suddenly, a dark cloud appeared in the sky. Just as they ran in the house the storm began and the thunder clashed. At the sound of the thunder the ceiling split in two and in flew a hawk. The hawk hit himself against the floor and changed into a good young man. 'Hello, Ivan Tsarevich, I come to you to court your sister Marya,' said the sharp fellow. 'If you love my sister, then take her, and let her go with God,' said Ivan. Marya agreed to be married

to the hawk-man, and after the marriage ceremony he took her to his own kingdom.

"A year passed and Ivan went with his two sisters to play in the green garden. Again a cloud came. Just as soon as they entered the house the ceiling fell apart and in flew an eagle. The eagle hit himself against the floor and changed into a brave man. 'Hello, Ivan Tsarevich, I come to you not as a guest as before, but as a gentleman courting a lady,' said the brave man. And he courted Olga. Ivan said, 'If you love Olga, then I will not hold her against her will.' Olga agreed, and she married the eagle-man, who swooped her up and carried her to his own kingdom.

"Another year passed, and Ivan went with his youngest sister into the green garden to play. Again a black cloud and a storm came up, and they ran into the house. The thunder hit the ceiling and in flew a raven. The raven hit himself against the floor and turned into a valiant man. 'Well, Ivan, I came before as a guest, but now I come for your sister Anna,' said the valiant man. 'I won't take my sister's will from her, so if you love her, let her go with you,' said Ivan. Anna married the raven-man, and he carried her off to his kingdom.

"Ivan was left alone now. He lived a year by himself and he became so lonely that he decided to search for his sisters. As he traveled on the road he chanced upon a field where an entire army lay slain. 'If there's a live man here,' called Ivan, 'then tell me who defeated this army.' A live man answered, 'This army was defeated by a beautiful queen named Marya Morevna (Marya of the Sea). As he rode further he came upon some white tents, and Marya Morevna rode out to meet him. 'Hello, tsarevich (prince), where does God take you--by your will or against your will?' she asked. Ivan Tsarevich answered, 'A brave fellow never goes against his will.' 'Well, if you're not in a hurry, come and be my guest,' said Marya Morevna. Ivan stayed with her two nights, fell in love, and married her.

"Marya Morevna took Ivan to her kingdom, and they lived together for some time before she again decided to go into battle. She left the care of the kingdom in Ivan's hands and told him, 'You can go everywhere, except don't look in this store-room.' But Ivan opened the door as soon as Marya left, and there he saw Koschay the Deathless hanging on twelve chains. Koschay begged Ivan, 'Have mercy on me and give me drink. I've been hanging here ten years and my throat is dry.' Ivan gave him a bucket of water, then a

second and a third. After drinking the third bucket of water Koschay regained his former strength, and he broke all twelve chains. 'Thank you, Ivan Tsarevich,' said Koschay, 'but from now on you won't see Marya Morevna.' Koschay flew out the window, caught up with Marya, and carried her away with him.

"Ivan cried bitterly and decided to go on the road in search for Marya Morevna. On the third day, as the sun was just coming up, he saw a wondrous palace; in the palace was an oak tree, and in the oak tree sat a hawk. The hawk hit himself against the ground and turned into the good young man. Marya Tsarevna (Princess), Ivan's sister, ran out to meet him. Ivan stayed with them three days and told them all about his adventures and that he was searching for Marya Morevna. 'It'll be hard to find her,' said the hawk-man, 'but at least leave your silver spoon with us so that we will remember you.' Ivan left the spoon with them and went on his way.

"And so Ivan went for three more days until he saw another marvelous palace. This time he met the eagle and his sister Olga Tsarevna. He stayed with them three days and left them a silver fork, and then he went on his way.

"And so Ivan went for three more days until he came to the splendid palace where his sister Anna Tsarevna and the raven lived. With them he left his silver box.

"Then Ivan went on the road again. On the third day he finally met Marya Morevna. 'Akh, Ivan, why didn't you listen to me and not look in the storeroom like I told you,' said Marya Morevna. 'Forgive me, Marya Morevna, and let's forget the past,' said Ivan. 'Let's hurry away before Koschay catches us.' Koschay, in the meantime, was hunting, and when he was returning home in the evening his horse started to stumble. 'Why are you stumbling, you foolish horse, do you hear some misfortune?' asked Koschay. 'Ivan Tsarevich has taken away Marya Morevna,' answered the horse. Koschay quickly chased down Ivan and took away Marya Morevna. 'This time I'll let you go,' said Koschay to Ivan, 'because you gave me water to drink. And a second time I'll forgive you. But the third time I'll chop you up into pieces.'

"So Ivan went after Marya Morevna a second time, and Koschay chased him down and took Marya away. Ivan went after Marya Morevna a third time, and Koschay chased him down again. This time, however, Koschay kept his

promise and chopped Ivan into pieces and put him in a barrel and threw the barrel into the blue sea.

"At that moment the silver that Ivan gave to his brothers-in-law turned black. 'It's evident there is some trouble,' they said. The eagle went after the barrel in the blue sea, the hawk flew after the water of life, and the raven flew after the water of death. Then they met together and put the pieces of Ivan together. The raven sprinkled Ivan with the water of death, and the body grew together; the hawk sprinkled Ivan with the water of life, and Ivan shuddered and came to life. He said, 'I sure slept a long time.' 'You would have slept longer if it wasn't for us,' said the brothers-in-law. They invited him over, but he said he had to find Marya Morevna.

"After a short time Ivan found her and told her, 'Find out where Koschay got such a good horse.' Marya went to find out. Koschay told her, 'Past the thrice nine lands, in the thrice ten kingdom, past a river of fire lives Baba Yaga. She has such a mare on which she rides around the earth every day. She has many such mares. I was a shepherd for her three days, and I didn't lose one more, so she rewarded me with a colt.' 'How do you get across the river of fire?' asked Marya Morevna. 'I have a handkerchief which makes a very high bridge when I wave it three times on the right side, and the fire can't reach me,' said Koschay. Marya secretly carried away the handkerchief and told Ivan all she had heard.

"And so Ivan went across the river of fire. He went for a long time without food and water. He chanced upon a mother bird with her tiny chicks. Ivan wanted to eat a tiny one, but the mother begged him not to. 'There will come a time when I will be useful to you,' she said. Ivan went further and he saw a bee-hive. He was going to eat some honey when the mother bee flew up to him and asked him not to. 'There will come a time when I will be useful to you,' she said. He went further and he saw a lioness with her cubs. He wanted to eat a small cub, but the lioness asked him not to. 'There will come a time when I will be useful to you,' she said. So Ivan went on hungry as before.

"Finally he came to Baba Yaga's house. Around the house were 12 hearths, and on 11 of the hearths were human skulls. 'Hello, babushka (old woman),' said Ivan. 'Hello, Ivan Tsarevich,' answered Baba Yaga, 'have you come by your own free will or because of some need?' 'I came to earn a bogatyr (heroic) horse,' answered Ivan. 'You only have to work three days, and if you

don't lose a single mare, then I'll give you a bogatyr (heroic) horse; but if you lose a single mare, then I'll have your head on top of the twelfth hearth.'

"Ivan agreed and Baba Yaga told him to get to work. As soon as Ivan let the horses out to pasture, they all ran away and Ivan was left crying. He sat on a rock and went to sleep. Just as the sun was going down, a mother bird flew up to Ivan and awakened him. 'Get up, Ivan, the horses are all home,' she said. Baba Yaga, in the meantime, was yelling at her horses, 'Why did you come back home?' 'How could we help it when birds from all over the world came and almost poked out our eyes?' answered the horses. 'Well, next time run into the woods,' said Baba Yaga.

"The second day the horses ran away to the woods when Ivan let them out to pasture. Again Ivan sat down on a rock and cried, and then he fell asleep. The sun went down, and a lioness came to him. 'Get up, Ivan, the horses are all gathered together,' she said. Baba Yaga again yelled at her horses, and the horses said, 'How could we help not coming home when wild animals from all over the world came and nearly tore us to pieces.' 'Next time go to the blue sea,' she said.

"The third day the horses ran away to the sea, and they stood in the water up to their necks. Again Ivan sat down on a rock to cry, and then he fell asleep. The sun went down, and a bee came to him. 'Get up, Ivan, the horses are all together,' she said. 'Go on home, but don't show yourself to Baba Yaga. Go hide in the stable instead and ride away with a colt at midnight.' Ivan did as he was told by the bee, Baba Yaga again yelled at her horses when they returned, and they told her, 'What could we do? Bees from the four corners of the world attacked us and started stinging us.'

"Baba Yaga went to sleep, and at midnight Ivan rode away with a horse. He rode up to the river of fire, and he waved his handkerchief three times on the right side. Suddenly, a high bridge formed a path for Ivan across the river. When Ivan got across to the other side, he waved the handkerchief just twice, and the bridge became very tiny. In the morning Baba Yaga gave chase to Ivan and the stolen horse, and she came up to the tiny bridge. 'It looks like a good bridge,' she thought. But when she got to the middle, the bridge collapsed and she fell into the river of fire.

"Ivan finally came to Marya Morevna. She ran up to him and threw her arms around his neck. 'How did you come back to life?' she asked. 'Oh, somehow,'

answered Ivan. He told her to come with him. 'I'm afraid,' answered Marya Morevna. 'If Koschay catches us, he'll chop you into pieces again.' 'No, he won't catch us,' said Ivan. 'Now I have a horse that flies like a bird.' They sat on the horse and rode away. This time when Koschay came home and the horses stumbled, and Koschay asked what was the matter, the horse answered, 'Ivan took Marya Morevna away again. And God knows if we can catch them this time, for Ivan has a horse that is better than I am.'

"Koschay gave chase anyway. When he finally caught up with Ivan, the horse that Ivan rode on gave Koschay's face such a big kick that the face was crushed to pieces. Ivan made a fire and put Koschay on it and burned him till there was nothing but ash left. Then Ivan scattered the ashes to the winds.

"Marya Morevna then sat on Koschay's horse and Ivan sat on his own. They rode off to visit the raven, then the eagle, and finally the hawk. Everywhere they went, people said, 'Akh, Ivan, we thought we'd never see you alive again. Well, you didn't go through all that trouble for nothing. A beauty such as Marya Morevna can be sought for in the whole wide world, but you won't find another one like her.' After all the feasting, Ivan and Marya Morevna went to their own kingdom where they lived happily ever after."

Vasily ended the story with a broad sweep of his arms, and Nikolai and Haritina rushed into the extended arms.

"That was a beautiful story!" exclaimed Nikolai as Vasily put his right arm around him.

"I liked it a lot, too," added Haritina with a blushing smile on her face as Vasily put his left arm around her.

Some of the other children crowded in to hug the overwhelmed story-teller. "Tell us another story," they demanded.

"Not tonight," said Vasily. "Some other night."

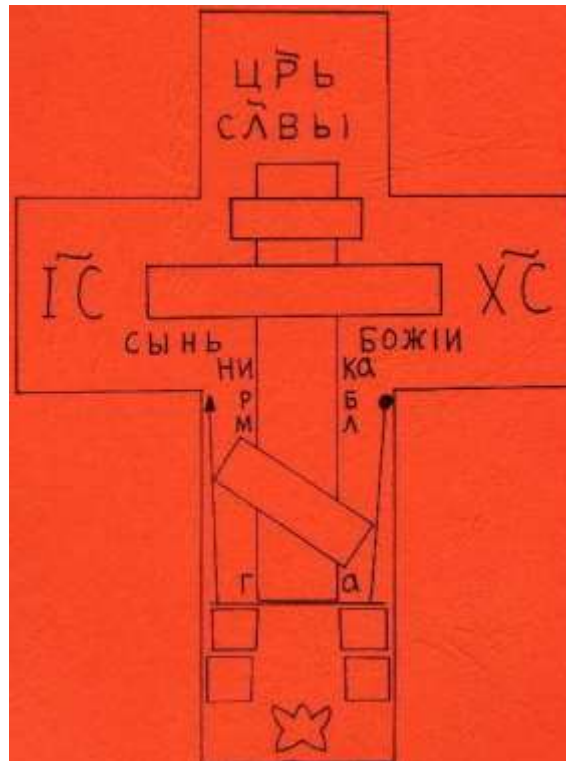
The children insisted, but Vasily stood his ground. Eventually the children gave up and found other games and activities to occupy their energetic minds and bodies.

The following night Ivan and his family joined the Velikov family and all the other parishioners of the Sinkiang group in the newly-constructed green molelnya (church), which was built less than a mile from the Turkish village of Bethlehem. A light rain sprinkled on the people as they walked across the gravel road and parking lot to the simple country church. The parishioners began gathering at 2:00 o'clock in the morning on 'Verbnoye Voskresenye' (Palm Sunday) in the church which looked like a large hall on the undecorated inside. The simple white walls had no lavish embroidered designs. It was the time of the great fast; at Easter the walls would be decorated with flowery drapes, curtains and wall tapestry. The only decorations now were the 41 ikons which lined the top shelf of the eastern wall. One ikon was singled out as the major ikon of the holyday, and that ikon depicted the scenes of Passion Week. The special ikon was set on a table that was flanked on both sides by large old holy books, which were covered with gold-tinted cloths. Forty-two candles were lit before the forty-two ikons. The only other notable feature was a hand-painted Russian Orthodox eight-limbed cross on the front of the table which held the holy books.

All the symbols of the faith were carefully inscribed around the cross, and a colorful flower arrangement made a wreath around the entire emblem of salvation. On top of the cross was inscribed Ц С "Царь Славы" 'Ts S' Tsar Slavi, (King of Glory); on the side of the second beam was inscribed ИС ХС "Исус Христос" 'Ic Xc' Isous Hristos, (Isous Hristos), and below that Сын Божий 'Sin Bozhiy' (Son of God); on the sides of the vertical beam was the acronym ника "нас искупи кровью адамова" 'nika' nas iskupi krovyu adamova (redeem us by the blood of Adam); on the left and right sides of the vertical beams were the first letters of cryptic messages:

р б "раб божий"	R	/	B	(rab Bozhiy, servant of God)
м л "место лобное"	M	/	L	(mesto lobnoye, place of the skull)
г а "глава адамова"	G	/	A	(glava adamova, head of Adam).

Beside the lance was the letter к "копье" 'k' (kopyo), and beside the reed was the letter Т "трость" 'T' (trost'). The cross itself stood upon a raised platform which was reached by ascending three steps from either left or right sides. Underneath the cross was the skull of Adam.

The worshippers made their usual three crossings and they bowed to the right and to the left, then they bowed to the ground. The chanting was continuous. Nikolai made his way up to the front with his Godfather Vasily. Ivan followed behind them with little three-year-old Pasha, who now had his own black halat (church robe). Nikolai looked at the long row of ikons. He immediately recognized the colorful ikon of the Bogoroditsa (Mother of God) with the God-child. He glanced momentarily at the ikon of Hristos on the cross and then at the ikon of St. Nikola. His eyes were suddenly arrested by an ikon that he had not seen before; it was the ikon of the beheading of St. John the Baptist, and his head was lying sideways on a platter. Nikolai quickly turned his gaze away from that unsightly image and proceeded to look past the bronze ikons till he saw another colorful one. He smiled when he saw the familiar image of Hristos, the "image not made with hands," and he remembered some of the stories about the famous shroud or Mandylion, as it was called by some.

He recalled hearing that a certain king asked Isous to come to him, but that Isous wasn't able to; instead he wiped a cloth or handkerchief on his face and his image appeared on it. The king was instantly cured of his illness when he saw the image not made with hands on the cloth.

Nikolai continued to look over the ikons as the liturgy went on. Only occasionally would he stop to cross himself and make a bow with the rest of the worshippers. There was one picture that caught his eye later on, and that was the colorful ikon of St. George slaying the dragon. He couldn't remember hearing any stories about that image.

By 4:00 a.m. Nikolai's attention was brought back to the main service, which now began to liven up as the nastoyatel (elder) brought out a box of twigs to pass out to the people. Another box was circulated from person to person at the back of the building; it was a box of short thin candles. Nikolai reached out for a small twig of green pussy-willow, which had just begun to lose its fluffy white miniature star-bursts and was bursting forth into a leafy green branch. When Nikolai got the candle from the other box, he lit it from Vasily's already lit candle, and then he placed both twig and candle in his left hand and listened as the liturgy of the day was chanted by the nastoyatel (elder). "Hosanna in the highest" was the main theme of the long liturgy, which was paid less attention to than the brightly lit candles and dense incense odor that floated over the tops of the people's heads.

A short intermission allowed the young restless children and teen-agers a chance to leave through the back door for a bathroom break and a chance to socialize, while the older men and women and the more orthodox children sat on the plastic-covered linoleum floor and on the benches around the wall to listen to a reading from the gospel account of Hristos raising Lazarus from the dead and then riding into Jerusalem amidst shouts of "Hosanna in the highest." All the candles were put out as the people listened to the slow chant-like reading, which lasted about half an hour. Then the reading ended, the young people re-entered, and the candles were re-lit.

After the service, which ended at 8:00 a.m., the tired worshippers went home to sleep. Ivan stayed with his family long enough to enjoy the pyrog (meat pie) with salmon, which Masha cooked for Sunday, when fish was allowed. Then he took off with Vasily Velikov and Antip Svyatogorov to the woods of the Evergreen State of Washington. Antip wanted to join them on this seven day trip in order to help pay off his new Ford camper that he had bought. Besides, they would be able to sleep in the camper if it got too cold in the woods. They promised their wives that they would be back by Saturday night and be ready for the Easter midnight service as they drove off.

The three men worked hard trimming and felling as many of the fir and pine trees as they could during the twelve hours that the sun gave them light to work by. The first three nights were cold, and the men slept in their sleeping bags in the roomy camper. Then the temperature changed, and for the next two nights they built a campfire and slept beside the campfire throughout the cool night.

It was on Thursday night that the men began to feel a relaxing warmth course through their bones as they began to discuss the events of Passion Week. Antip Svyatogorov, who was usually a quiet hard-working man, began to express his strong religious views.

"I think our souls are in mortal danger if we remain in America for too long," said Antip seriously as he gazed into the red-orange interior of the fire.

"How so?" asked Ivan, who had finished eating a slice of Russian bread that Masha had baked for him.

"Our children are tempted with American ways," said Antip. "Look at what happened to Alyosha's boy Petya last year. He got involved with some American girls in Salem, and he started smoking that devil's marijuana. Then he got caught with some of it in his possession. Now, he's serving a jail sentence of six months."

"You're right," said Vasily. "My girls are starting to listen to nothing but that rock 'n' roll on radio. And they keep begging me to buy a television so that they can watch all those ungodly programs that are full of sex and violence."

"I've heard talk that some of our folk are thinking of moving to Alaska or to Canada where the American influence won't bring everlasting damnation on the souls of their children," said Ivan.

"I told my nastoyatel (elder) that I would be willing to take a trip later this summer with a few other men to Alaska," said Antip. "I feel very sad for our children when I see them talking in American at home, when they start running away from home and riding around in racing cars, when they don't say their morning and night prayers unless they're reminded, and when they forget about Hristos and the trials and tribulations he suffered to save mankind from their sins. Last week I mentioned the cross to a young boy and about wearing the Russian belt, and he told me that his parents didn't care if

he wore American shirts and American belts; he didn't even have his cross around his neck."

"That reminds me of a story that I read in a book that Simeon Raskolin lent me," said Vasily. "It was about the cross that Hristos was crucified on and how it originally was a tree that grew from three seeds placed in Adam's mouth by his son Seth."

"I think I heard of that story," reminisced Ivan. "Isn't that where Seth went to Paradise and a cherub gave him the seeds from the tree of life whose roots sank down into hell and whose branches reached heaven?"

"That's the one," answered Vasily. "Do you want to hear the story from the beginning?"

"Speak on," said Antip, who had risen to his feet from a stump that he was sitting on and had started to turn the logs on the fire.

"Correct me if I make a mistake, Ivan," said Vasily.

"Go ahead, and don't wait for me to correct you," said Ivan. "It's a long time since I heard the story. My grandfather Iov told it to me back in China, and I scarcely remember it."

"Well, here goes," said Vasily as he crossed himself. "May the Lord guide my tongue and my memory. If my memory serves me right, I think it was just before Adam felt his death was near when he called his son Seth to his side and entreated him, 'Go, my son, to the Garden of Eden and ask the angel who keeps the gate to give me the Oil of Mercy which God had promised mankind.' 'But I do not know the way,' said Seth. 'The path is easy to follow,' said Adam, 'for it's in an eastward direction and you will see my footprints which scorched the soil as I was banished from the garden. Follow the blackened traces where my feet have trod and where the grass has never grown since.'

"Seth followed his father's directions, and he soon passed the barren fields and came up to the walls of Paradise, where he was suddenly met by a wavering line of fire, upright, like a serpent of light constantly shaking. He saw at once that it was the flaming sword in the hand of the cherub who guarded the gate to the garden. Before Seth could even utter a word, the angel said to him, 'The time of pardon has not come yet. Four thousand years

must pass before the Redeemer shall open the door to Adam because of his disobedience. But to show you how future pardon shall come about, you will be shown the wood through which redemption shall come about, and you will be given the seeds from which shall grow, out of the tomb of your father, a tree upon which the future Redeemer shall die to redeem the old Adam and fallen humanity.'

"At those words the angel swung open the gate and showed Seth the mighty tree of life, whose roots descended into hell and entwined themselves around the body of Cain. Around the bark was coiled a frightful red serpent, which scorched the lower bark and branches. As Seth raised his eyes to heaven he saw that the branches changed their appearance, for they were not scorched and barren, but they were green and covered with flowers and fruit. The fairest fruit was a little babe, a living sun, who seemed to be listening to the songs of seven white doves who circled round his head. A woman, more lovely than the moon, bore the child in her arms.

"Then the angel closed the gate and said, 'Instead of giving you the Oil of Mercy that your father wants, I shall give to you three seeds from the Tree of Life, which you are to place in your father's mouth before he dies.' Seth returned to his father and told him all that he had seen and heard. On the third day his father died, and the three seeds were buried in his mouth, as the angel had instructed. The seeds became a tree with three trunks in one, and the blood of Adam was absorbed into the tree. The three trunks which grew from the three seeds were of cedar, cypress, and pine.

"The story then continues with Noah, who dug up this tree by the roots and took it with him into the ark. After the flood he buried the skull of Adam near Mount Calvary or Golgotha, and planted the tree on the top of Mount Lebanon. Later Moses cut off a magical branch or rod from the tree after he saw it as a burning bush. With the life-giving branch he was able to bring water out of a rock and heal those whom the serpents had bitten in the desert. However, he was not allowed to carry the sacred staff into the Promised Land because of disobedience, so he planted the branch in the hills of Moab.

"During the time of David and Solomon, as the story goes, David sat beneath the sacred tree when he bewailed his sins. Since the tree surpassed all in the forests of King Hiram, David's son Solomon tried to use it as the main pillar in his Temple. But the carpenters could not cut it so that it could fit, for

it was at one time too long and at another time too short. So the enraged Solomon just threw the tree over Cedron, that all might trample on it as they crossed the brook in and out of Jerusalem. When the Queen of Sheba came to visit King Solomon, she saw the virtuous tree and decided not to walk across it. Instead, she said a prayer and then removed her sandals and crossed the stream in a shallow place. The king was impressed by her reverence for the sacred tree, and he had it overlaid with golden plates and hung above the door of his Temple. Some time later Solomon's grandson, I forget his name, stole the gold and buried the tree so that no one would discover his crime.

"From the ground where the tree was buried a spring of living water began to flow and a pool known as Bethesda was formed there. The sick came to the pool to be healed. The angel of the pool was also the guardian of the tree, and it was protected for many years. When the time of the crucifixion came near, the wood rose to the surface, and it was used as a bridge between Golgotha and Jerusalem.

"When Isous passed over the sacred tree to be crucified, it was discovered that there was no wood on the mount; so the tree was cut up into the three types of wood that it originally was made of, cedar, cypress, and pine, and it was made into the cross as we know it. The cross was set up on the same spot where the skull of Adam had been buried. That's why we have the inscription 'glava Adamova' (head of Adam) on the bottom of the cross we wear around our necks.

"After the crucifixion it was buried on Golgotha, but it was uncovered by the Empress Helena, mother of Constantine the Great, in the year 328 A.D. When a sick woman was healed by touching it, the tree became honored as the cross of Hristos. History says that a Persian king carried it away when he plundered Jerusalem, but that it was recovered by Heraclius, who defeated the Persian king in battle on September 14, 615, and we celebrate this memorable occasion to this very day as the Feast of the Exaltation of the Most Cross."

"Whew," sighed Antip with a deep exhalation after Vasily had finished, "that was some story. I never knew the cross had such a long history."

"There is much that is fascinating about the cross," remarked Vasily.

"You revealed one of the mysteries that I have wanted to know for more than 10 years now," commented Ivan.

"What's that?" asked Vasily, unaware that he had uttered a deep mystery in the telling of the story.

"When my Grandfather Iov went back to Russia in 1957," said Ivan reflectively, "he told me about the three woods that composed the cross, but he did not know that 'pevga' was a pine. I have wondered about that for many years."

"What's so mysterious about that?" inquired Vasily.

"You mentioned that the three seeds grew into three saplings, cypress, cedar, and pine," stated Ivan. "And I always knew that cypress and cedar were sacred because our Lord was crucified on them, but I did not know that the third sacred tree was the pine."

"And just think," interjected Antip, "we've been cutting down pine trees for the past two days."

"That's just what I was thinking," remarked Ivan in an astonished tone.

"I think it's time for me to go to sleep," said Vasily with a big yawn.

Vasily crawled into his sleeping bag and covered his ears while Ivan and Antip continued talking about the mystery of the cross.

The following morning the men woke up at the break of dawn and hurried to the working area with their chain-saws. A thick fog had settled in the forest overnight, and the cold damp feeling woke up the men earlier than they had desired to wake up. Antip was unusually quiet as the three men walked to their destination.

"Antip, why are you so moody?" asked Ivan. "Was it something about our discussion last night?"

"I don't know exactly," answered Antip, who kept his eyes on the ground as he stepped along a narrow path. "I had an eerie feeling when I awoke. It was as if I had a dream that I was descending into a deep pit, but I don't remember any particulars in the dream."

"I have those dreams sometimes, too," said Vasily, who had overheard Antip's statement. Vasily was leading the way down a path that had become narrower and was covered with brush.

"I wouldn't worry about it," said Ivan reassuringly.

Antip didn't reply. The three men silently proceeded maneuvering their footsteps over the fallen logs and branches. When they came to the spot where they left off the day before, they busily set to work trimming the branches and felling the pine trees. By mid-morning the fog lifted and the men were able to see in all directions all the trees that they had cut for Weyerhaeuser, the big company that they had contracted out to.

It was shortly before noon when Antip was beginning to feel dizzy and light-headed, and he wanted to take a lunch break, but Vasily insisted that they finish the tree that they had started trimming the branches off of. Ivan had cut a nice slice off the side which was facing west, the direction in which the pine tree was supposed to fall, and he had started pounding wedges into a thin cut on the opposite side, when suddenly the tree started cracking. Antip and Vasily were off to the right side.

"There's a knot in the tree!" yelled Ivan. "It's going to twist! Run!"

The tree jerked to the left, and then it was twisted to the right by a thick knot that ran through the middle where Ivan had made the cut. Ivan backed away, but Antip and Vasily were confused by the commotion and the apparent swinging of the tree to the left. They were caught off their guard, and within seconds the tree came crashing down on them.

"Oh, my God!" screamed Ivan as he saw the tree land on his two friends with a thunderous crash. He heard a scream. He ran over to Vasily, who was moaning under the weight of a branch that had snapped his spine in two at the bottom of the lumbar region.

"Get the chain-saw!" screamed Vasily. "Get this branch off me!"

Ivan ran back for the chain-saw. He hurried back and pulled the cord to start the motor. Vasily was sweating from the agonizing pain. Beads of perspiration lined his forehead as he prayed with tears in his eyes, "Gospodi Pomilui" (Lord, have mercy). Ivan cut the branch on both sides of Vasily, and then he lifted the wood away from the crushed back.

"Where's Antip?" asked Ivan.

"I last remember seeing him run further toward the tip of the tree," said Vasily. "He wanted to run away from its reach."

"I'll be right back," said Ivan. He took off his warm jacket and laid it over Vasily's quivering body. He was rapidly going into shock, but Ivan had to see what had happened to Antip.

Ivan scampered over the untrimmed upper limbs of the tree. He saw a red jacket under the trunk and rushed toward it. He stopped in his tracks when he suddenly saw the crushed head and the cerebral contents oozing out of the sutures of the broken skull. Ivan turned away and held his hands to his mouth. He was feeling sick to his stomach at the sight of his friend's head being crushed and at the thought that a life had been snuffed out like the light of a candle. The thought also occurred to him that Antip had wanted so much to go to Alaska.

When Ivan staggered back to Vasily, he saw that his friend was still conscious. Ivan felt helpless, for he knew not what to do. It was a mile back to the camper truck. He would have to carry Vasily there on his back and drive him to the hospital.

"Antip is dead," solemnly announced Ivan to the pale-faced Vasily. As if in anticipation of Vasily's question of how he died, Ivan added, "The tree fell on his head."

Vasily looked sorrowfully at Ivan. Then he said, "I can't feel my lower limbs. I can't move anything from the waist down."

"I'll have to lift you somehow on my back and carry you back," said Ivan. He maneuvered Vasily slowly onto his right side, and then he had Vasily grab him around the neck as Ivan slowly lifted the heavy body from the forest floor. Vasily's legs dangled at the sides as Ivan hunched over and began the long walk back to the camper. He left Antip and the chain-saws behind. He would have to return for the dead after he had taken care of the living.

Both Evgenia Svyatogorov and Zinaida Velikov were informed of the tragic accident when Ivan finally reached a hospital in Longview. Evgenia couldn't believe her ears when Ivan told her about Antip; she was crying over the phone into Ivan's ear that she was only thirty years old, and now she was a

widow with two young daughters to raise. Zinaida was thankful to God that Vasily was still alive, but she was worried down deep inside how she would support herself and her three teen-age girls now that the bread-winner was immobilized.

It was hard for the friends and relatives of the two families that were hit by the tragic event to be joyful when the Пасха 'Paskha' (Easter) services began. The week-long Easter Feast became a sorrowful occasion for the people who were involved with funeral preparations for Antip. It was also a time of mixed joy and sorrow for Nikolai, who was glad that his godparent had survived the accident and at the same time sad that his favorite storyteller was hospitalized.

It was a blow to Vasily's ego when the doctors told him after the operation that he had suffered irreparable damage to that part of the nervous system which controlled the lower limbs and the entire lower part of the body from the waist down. They told him he would be paralyzed for the rest of his life and would have to move about in a wheelchair. Vasily stayed in the intensive care unit all day Saturday; the following morning he was moved to his own room.

On Paskha (Easter) Sunday, after the long mid-night service, and after continuous exclamations of Христос воскресе 'Hristos Voskresye' (Hristos is Risen) and responses of Воистино воскресе 'Voistino voskresye' (He is truly Risen), Nikolai went with his parents and the Velikov family to visit Vasily in the hospital. Nikolai brought along a book that he wanted to give Vasily to read while he was bedridden. It was about the Passion of Hristos, which included the Betrayal, Trial, Crucifixion, Descent into Hell, and Resurrection of Hristos. Nikolai liked the book because it had colorful pictures of the entire story of Passion Week, starting with the raising of Lazarus from the dead and the triumphant entry into Jerusalem on Вербное Воскресение 'Verbnoye voskresenye' (Palm Sunday), then continuing with the cruel trial at the hands of the Jews and the Roman Governor Pontius Pilate and the suffering of death on the cross, and then concluding with the climactic resurrection on 'voskresenye' (Easter Sunday).

Vasily was overjoyed with Nikolai's gift. He thumbed through the pages and tears came to his eyes. Nikolai stood by the bed in his new rubaha (shirt)

with four clumps of red cherries on the front panel: each clump had three cherries arranged in a triangular pattern with the point down; a green branch with green leaves connected the clumps of cherries.

"Why are you crying?" asked Nikolai. The others stood beside the bed and looked on as Nikolai bent over with a napkin to wipe his godfather's tears away from his eyes.

"I was crying because the pictures reminded me of the suffering and shame that our Savior had to go through on the cross," said Vasily, when he regained enough composure to talk without sobbing. "In comparison to his suffering, what I went through is so small and insignificant."

"Thank God you're still alive," said Nadezhda, his older daughter. "That's what counts." Nadezhda was wearing her new red 'sarafan' (jumper dress) with dark red hyacinth flowers. Over the dress was a white 'zapon' (apron), and on her head was a 'platok' (scarf) with red roses.

"You're right," said Vasily. "But I do feel sorry for Antip."

"He went to рай 'rahiy' (paradise)," said Anastasia, "and there's nothing sorry about that. He's happier than we are." Anastasia was wearing a new pink sarafan (dress) with twelve groups of three strawberries embroidered around the hem of the calf-length dress. Over her dress was a white zapon (apron) with lace, and on her head was a scarf with yellow and orange butterflies.

Irina stood silently beside Anastasia and cried; she wiped her eyes with the sleeves of her light green dress which had five brown birds with red crests and orange feathers embroidered alternately with five orange-red flowers with five petals on the lower part of the dress. She took out a silver-colored egg, which she had received at the Easter service, from behind her white apron and handed it to her father. Vasily took the silver-colored egg and held it in the palm of his hand.

"You all are such a comfort to me," said Vasily, as he reached out his arms to embrace his wife, three daughters, and Nikolai. Ivan and Masha stood back and watched. "Zinaida, will you do me a favor when you get home?" he asked, after the tearful embracing subsided. "Will you get my 'podruchnik' "

(prayer-cloth), the new one with the red diamond-shape in the middle that you made for me at the Epiphany, and give it to Nikolai as a present?"

"I'll get it for him tonight," said Zinaida obediently. She had a hard time keeping her tears back.

"Nikolai," said Vasily, addressing the boy in an instructive tone. "The podruchnik (prayer-cloth) will be yours to keep, and I want you to always remember when you bow your head to the ground during your poklony (obeisances) that the red diamond-shape in the middle stands for Hristos, and the twelve triangular-shapes around the center stand for the twelve apostles. And remember also during this holy week of Paskha (Easter), that each day has a prayer which is addressed to someone in heaven: Monday's prayers are addressed to the angels, Tuesday's to Saint John the Baptist and other prophets, Thursday's to the Apostles and St. Nicholas, Saturday's to the Bogoroditsa (Mother of God) and to all the saints; Wednesday, Friday and Sunday are special days because on those days we address our prayers to Hristos in remembrance of his betrayal, death and resurrection. Remember always to keep the fast on those two days when the betrayal and death are remembered, Wednesday and Friday."

Nikolai listened as his 'hrostoniy' (godfather) instructed him. He noticed a serious tone in all of his words, and he felt that his godfather had become more serious about the religious life now that he had experienced such a tragic accident and had such a close brush with death. There was a change that had occurred in all of their lives that Easter season, and the repercussions of that event would affect their future for years to come.

EASTER EGG